30 Μαρτίου 2014

Ο “ζήλος” του ιερέως: Ένα διδακτικό όνειρο

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη

Η πρώτη βαθμίδα αμαρτίας είναι να κάνης το καλό, αλλά όχι με καλό τρόπο.

Και ο Μέγας Βασίλειος αναφέρει επτά περιπτώσεις κατά τις οποίες κάνοντας το καλό αμαρτάνουμε.

Μία από αυτές είναι όταν κάνουμε το καλό, αλλά όχι με καλό σκοπό.

Στο παρακάτω άρθρο από το περιοδικό Εφημέριος, το οποίο φυλάσσει στο αρχείο του ο π. Αρσένιος Κομπούγιας, διαφαίνεται μια τέτοια περίπτωση, κατά την οποία ένας Ιερέας δεν είχε ζυγίσει τις προθέσεις του…

Ένας ιερεύς ζηλωτής με πλούσια δράσι είδε κάποτε ένα όνειρο. Ο ίδιος μας το έχει περιγράψει ως εξής: “Καθόμουνα στην πολυθρόνα μου, κουρασμένος κι εξαντλημένος από την εργασία. Το σώμα μου πονούσε απ’ τη μεγάλη κόπωσι. Πολλοί στην ενορία μου ζητούσαν τον πολύτιμο μαργαρίτη. Και πολλοί τον είχαν βρή. Η ενορία μου προώδευε από κάθε άποψι. Η ψυχή μου πλημμύριζε από χαρά, ελπίδα και θάρρος. Τα κηρύγματά μου έκαναν μεγάλη εντύπωσι. Πολλοί προσήρχοντο στην εξομολόγησι. Η Εκκλησία μου ήταν πάντοτε ασφυκτικά γεμάτη. Είχα κατορθώσει να κινητοποιήσω ολόκληρη την ενορία. Ικανοποιημένος απ’ όλα εργαζόμουνα κάθε μέρα μέχρι εξαντλήσεως. Ενώ σκεπτόμουνα όλα αυτά, χωρίς να το καταλάβω, με πήρε ο ύπνος.

Τότε συνέβη το εξής, που θα σάς περιγράψω:

Ένας ξένος μπήκε στο δωμάτιο χωρίς να χτυπήση την πόρτα. Το πρόσωπό του ήταν γλυκό κι είχε μεγάλη πνευματικότητα. Ήταν καλά ντυμένος και κρατούσε στο

χέρι του μερικά όργανα χημικού εργαστηρίου. Η όλη του εμφάνισις προκαλούσε παράξενη εντύπωσι. Ο ξένος με πλησίασε. Κι ενώ μου άπλωνε το χέρι του για να με χαιρετήση, μ' ερώτησε: **"Πώς πάει ο ζήλος σου;".** Η ερώτησις αυτή μου προξένησε μεγάλη χαρά. Γιατί ήμουν πολύ ικανοποιημένος με το ζήλο μου. Και δεν είχα καμιά αμφιβολία, πώς κι αυτός ο ξένος θα ήταν πολύ χαρούμενος, αν το γνώριζε. Τότε, όπως θυμάμαι απ' το όνειρό μου, **για να του δείξω πόση αξία έχει ο ζήλος μου, σαν να έβγαλα απ' το στήθος μου μια συμπαγή μάζα, που ακτινοβολούσε σαν χρυσάφι. Του την έβαλα στο χέρι. Και του λέω: "Αυτός είναι ο ζήλος μου!". Εκείνος την πήρε και τη ζύγισε προσεκτικά πάνω στη ζυγαριά του: "Ζυγίζει 50 οκάδες", λέει σοβαρά.** Εγώ μόλις μπορούσα να συγκρατήσω τη χαρά μου για το βάρος αυτό. Εκείνος όμως με σοβαρότητα σημείωσε το βάρος σ' ένα χαρτί και συνέχισε την εξέτασί του. Έσπασε τη μάζα εκείνη σε κομμάτια και την έβαλε μέσα σ' ένα χημικό τηγάνι πάνω στη φωτιά. Όταν η μάζα έλυωσε και καθαρίστηκε, την έβγαλε απ' τη φωτιά. Ξεχώρισε τα διάφορα στοιχεία. Όταν αυτά κρύωσαν, σχηματίσθηκαν διάφορα κομμάτια. Τα άγγιζε με ένα σφυράκι και ζύγιαζε το καθένα ξεχωριστά. Έπειτα σημείωνε προσεκτικά το βάρος κάθε κομματιού πάνω στο χαρτί. Όταν τελείωσε, μου έριξε μια ματιά, γεμάτη από συμπόνια και μου λέγει: **"Εύχομαι να σε λυπηθή ο Θεός και να σωθής". Κι αμέσως εγκατέλειψε το δωμάτιο.** Στο χαρτί, που μου άφησε στο τραπέζι, ήταν γραμμένα τα εξής: **"Ανάλυσις του ζήλου του ιερέως Χ. Συνολικόν βάρος: 50 οκάδες. Η προσεκτική ανάλυσις παρουσιάζει τα εξής στοιχεία: Φανατισμός – 5 οκάδες Προσωπική φιλοδοξία – 15 οκάδες Φιλοχρηματία – 12 οκάδες Επίδειξις – 9 οκάδες Τάσις προς επιβολήν και κυριαρχίαν πάνω στις ψυχές – 6 οκάδες Αγάπη προς τον Θεόν – 2 οκάδες Αγάπη προς τους ανθρώπους – 1 οκά Σύνολον – 50 οκάδες."** Η παράξενη συμπεριφορά του ξένου και η ματιά με την οποία με αποχαιρέτησε, μου μετέδωσαν κάποια ανησυχία. Μά όταν είδα το αποτέλεσμα της εξετάσεώς του, ένοιωσα τα γόνατά μου να λυγίζουν. Θέλησα στην αρχή ν' αμφισβητήσω την ορθότητα των αριθμών. Μά εκείνη τη στιγμή άκουσα έναν αναστεναγμό του ξένου, που είχε φθάσει στην εξώπορτα. Ηρέμησα κι άρχισα να σκέπτωμαι πιο ψύχραιμα. Μά καθώς σκεπτόμουνα, σκοτείνιαζε μπροστά μου. Δεν μπορούσα να διαβάζω το χαρτί, που κρατούσα στα χέρια μου. Αγωνία και φόβος με κατέλαβαν. Στα χείλη μου ήλθε η κραυγή: **"Κύριε, σώσε με". Έρριξα πάλι μια ματιά στο χαρτί. Ξαφνικά μεταμορφώθηκε αυτό σ' έναν ολοκάθαρο καθρέπτη, που καθρέπτιζε την καρδιά μου. Ένοιωσα και ανεγνώρισα την κατάστασί μου. Με δάκρυα στα μάτια παρακαλούσα τον Κύριο να μ' ελευθερώση απ' το Εγώ μου. Τέλος ξύπνησα με μια κραυγή αγωνίας.** Στα περασμένα χρόνια παρακαλούσα τον Θεό να με σώση από διαφόρους κινδύνους. **Μα απ' τη μέρα εκείνη άρχισα να παρακαλώ το Θεό να μ' ελευθερώση απ' το δικό μου Εγώ**

. Για πολύν καιρό ένοιωθα ταραγμένος. Τέλος, ύστερ’ από επίμονες προσευχές, ένοιωσα το φως του Κυρίου να πλημμυρίζη την καρδιά μου και να καίη τ’ αγκάθια του εγωκεντρισμού. Όταν ο Κύριος με καλέση κοντά Του, θα Τον ευχαριστήσω ολόθερμα για την αποκάλυψι εκείνης της ημέρας. Μου φανέρωσε τότε τον αληθινό εαυτό μου και ωδήγησε τα πόδια μου στον πιο στενό, αλλά πιο όμορφο δρόμο. Κάθε μέρα ανανέωνα τις αποφάσεις μου. Εκείνη η επίσκεψις που μου έκαμε Εκείνος που “ετάζει καρδίας και νεφρούς”, με έκαμεν άλλον άνθρωπο και ωφέλησε πολύ την εργασία μου”. Άραγε τί αποτέλεσμα θα παρουσίαζε η εξέτασις του ιδικού μου ζήλου; Θα παρουσίαζε τους γλυκούς εκείνους καρπούς του Πνεύματος, για τους οποίους ομιλεί ο Απόστ. Παύλος (Γαλ. ε΄, 22); Ή μήπως θα φανέρωνε εγωκεντρικές εκδηλώσεις; Ας κλίνωμε γι’ αυτό όλοι ταπεινά τα γόνατά μας μπροστά στο μεγαλείο του Θεού! Ας αφήνωμε το φως του να διεισδύη ως τα τρίσβαθα της ψυχής μας, για να γνωρίζωμε τον αληθινό εαυτό μας.

Ας μη συγχέωμε ποτέ το καθήκον με εγωκεντρικές αποκλίσεις και επιθυμίες μας.

(Αναδημοσίευση από τον “Εφημέριο”, 1-11-1956)

Πηγή: orthodoxanswers.gr